

Implica't amb Barcelona

Ricard Domingo, PRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ DE FAMÍLIES DE NENS I NENES D'ETIÒPIA

"A Etiòpia l'atletisme és una manera de comunicar-se"

MARTA OBIOLS

AFNE (Associació de Famílies de Nens i Nenes d'Etiòpia) la van fundar l'any 2003 les primeres famílies que van adoptar a Etiòpia per mantenir la relació amb el país i treballar amb un doble objectiu: donar suport a les famílies adoptants a Etiòpia en els aspectes relacionats amb la postadopció i finançar projectes de cooperació i desenvolupament en aquest país. En aquest context, han decidit implicar-se en la difusió del documental *Town of runners*, que retrata la vida dels nens i noies d'Etiòpia.

Per què recomanes aquest documental?

Per conèixer Etiòpia, que té uns paisatges impressionants, i per descobrir els grans canvis que està experimentant aquest país en els últims temps. Però, sobretot, perquè ens interessa difondre aquest documental per donar a conèixer els aspectes més positius d'Etiòpia, i l'atletisme en forma part.

Retrata l'afició per córrer?

És un documental sobre els corredors joves de Bekoji -un poble etíop que té 8 medalles Olímpiques d'or i ha guanyat 32 campionats mundials-. Una gran part del poble es dedica a l'atletisme i n'hi ha que ho veuen com una possibilitat de sortir-se'n. Els protagonistes són dues noies i la mare d'una d'elles diu: "La meua filla té dues possibilitats: l'atletisme o el matrimoni". I el matrimoni és no sortir-se'n.

¿I amb l'atletisme és més fàcil sortir-se'n?

Triomfar en l'atletisme tampoc no és fàcil, però els que s'entrenen fort ho aconsegueixen. Les condicions dels clubs són molt precàries, no tenen cap subvenció per viatjar i hi ha dies que competeixen sense haver menjat res. Arribar a ser un atleta d'alt rendiment a Etiòpia és molt més difícil que aquí. Per això el documental té punts molt èpics i altres de molt durs. Però el que és evident és que allà l'atletisme és una manera de comunicar-se.

De comunicar-se?

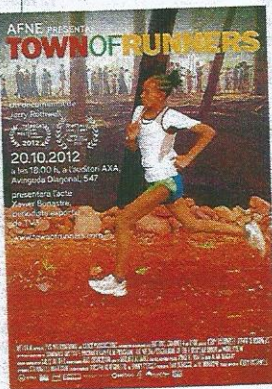
Sí, de crear vincles. I també és una via d'integració. Una mare d'un ado-

AFNE

"Town of runners" és un documental dirigit per Jerry Rothwell que retrata la vida dels corredors joves de Bekoji, un poble etíop d'on han sorgit alguns dels atletes més importants del món. La presentació en exclusiva es farà avui a les 18 h, a l'Auditori AXA, avinguda Diagonal, 547

lescent adoptat que fa atletisme explica que, en el viatge de retorn a Etiòpia que van fer aquest estiu, quan el seu fill sortia a córrer pels pobles i ciutats, la gent d'allà l'acompanyava i l'animava amb crits de "rucha, rucha", que vol dir "corre, corre".

¿És important fer un viatge de retorn al país d'origen?

És una qüestió molt personal però jo crec que sí. Hi ha persones que hi busquen els familiars i d'altres que saben que no en tenen i busquen el contacte amb la seva cultura. En el nostre cas, el vam fer 3 anys després d'adoptar la meua filla, quan ja tenia 10 anys. Vam recórrer els llocs on havia viscut perquè pogués conèixer els elements més importants del seu país.

I els recordava?

Tenia moltes llacunes i per això és important permetre que torni a col·locar les coses al seu lloc. La meua filla sempre em deia que a Etiòpia hi havia mar i quan jo li deia que no, ens discutíem. Un cop allà, vam anar fins al llac Tana, on neix el Nil, i va entendre que allò era el mar que recordava. Tenia coses confuses i va poder reconstruir la seva identitat etiop.

Quina és la millor edat per fer el viatge de retorn?

Recomanem que es faci abans de l'adolescència perquè és un perío-

de en què sorgeixen problemes d'identitat. Si els orígens s'aclareixen abans, s'estalvien problemes. Per molt catalans que se sentin, és evident que no han nascut aquí i quan algú els preguntis d'on són, han de saber respondre i saber què significa.

¿El documental pot ser el prèambol d'aquest viatge?

Pot ajudar les famílies amb nens adoptats a plantejar el tema, establir diàleg i veure com reacciona l'infant.

¿A què es destinaran els beneficis que obtindreu de la presentació del documental?

Als nostres projectes de cooperació. Col·laborem amb un projecte maternoinfantil en una àrea amb problemes de nutrició bruts. Financem una escola en què, a banda de l'educació, garanteix que facin dos àpats saludables al dia. A més, mentre els nens són a l'escola, les mares fan un curs de horticultura i subvencionem la construcció de pous.